

Vadvári Júlia (8.z)

Egy kismanó naplója

Nagyon izgatottan várom már a beosztási napot! Mi manók, ezen a napon tartjuk a 8. életévüket betöltött manóknak a beosztási rendezvényét, ahol eldől, hogy kik mennek a Mikuláshoz segíteni, kik készítik el az ajándékokat és kik szállítják ki azokat. Én tegnapelőtt lettem 8 éves, így már én is mehetek a ma délután lévő eseményre. Úgy izgulok!

Anyu és apu mindketten játékokat készítenek, a bátyám, Rudolf a Mikulásnak segít, a húgom, Fagyöngy pedig még csak 4 éves. Úgy beszéltük meg a legjobb barátommal, Füzérrel, hogy 2 órákor találkozunk a szökőkút előtt, és onnan megyünk át a Fő térre. A családtagjainknak egy órával később kell menniük, ezért nem velük megyek. 2 óra előtt 10 perccel értünk oda, ahol már sok-sok izgatott manó ácsorgott. Pár pillanat múlva elkezdett szakadni a hó. Olyan mesés volt! Aztán megérkezett a főmanó, Angyal is csodaszép szoknyában, és biztatóan mosolygott ránk. Megérkezett az összes családtagom, integettem is nekik. Aztán szépen lassan minden manócsalád megjött, így elkezdődött a beosztás. Egy megnyitóval indult:

- Kedves manók, de főleg a 8 éves, beosztásra váró manógyerekek! Eljött a nagy nap, mint minden évben, de ez most számotokra más, mert most már ti lesztek azok, akik kijönnek, és átveszik az igazolványukat arról, hol dolgoznak. Nem is húznám tovább a szót, talán még annyira, hogy elmondjam, ne izguljatok, mindenkinek a képességei alapján döntöttem, minden rendben lesz, elégedettek lesztek. Büszke vagyok rátok!

- mondta Angyal és elkezdődött az esemény. Névsorban olvasták a neveket. Füzér ajándékkészítő lett, boldog mosollyal ült vissza mellém. Aztán én jöttem.

-Girland! - hallottam a nevem, és bizonytalanul felálltam. Jaj, mindenki engem néz. Csak essünk túl rajta! - Ajándék-kiszállító! - meglepődtem egy kicsit, mert nem erre számítottam, de ha a főmanó úgy látja, hát úgy látja. Füzér is csodálkozva nézett rám. Beletelt egy kis időbe, míg minden manó sorra került, de végül mindenkinek lett új munkája. Aztán elköszöntem Füzértől, mert nekem volt mára még egy programom: egy családi összejövétel, ahol megünneplik a beosztásomat és mindent elmondanak

a munkáról. Beültünk a kedvenc éttermünkbe, a Mikulás szán-ba, és megvacsoráztunk. Nagyon finom volt az ünnepi menü, tényleg, de mégis kicsit csalódottan nézegettem az igazolványomat. A családban senki, de senki nem ajándék-kiszállító. Még a sok unokatestvérem, Arany, Fehér, Piros és Zöld sem. Másnap elindultam az első munkanapomra. Hát nem izgalmas? Felszálltam a vonatra. Közben gondolkodtam: Vajon ha most a nagymamám vigyáz Fagyöngyre, Rudolf már a Mikulásnál van, anya és apa pedig nagyon korán megy dolgozni, akkor ha nem lennék beosztva, akkor én vigyáznék Fagyöngyre? Ilyen és ehhez hasonló értelmetlen gondolatok kuszáltak a fejemben, mert hát bevallom, nem sokat aludtam az éjjel. Meg is érkezett a vonat a játékgyárba. Itt találkoztam anyuval, apuval és Pirossal, majd megkaptam az első ajándéksomagomat. Nagyon kíváncsi vagyok, mi lehet benne, de persze nem nézhetem meg. Valamint kaptunk egy gombnyomásra világító izét, (én már csak így hívom), amire akkor lesz majd szükségünk, ha végeztünk az ajándék kiszállításával, mert ezzel az izével jutunk haza. De vajon oda hogyan jutunk? Meg is kaptam a kérdésemre a választ pár pillanattal később, amikor is hatalmas meglepetés ért: szárnyakat kaptunk! Először megtanultuk használni, majd a legügyesebbeket, köztük engem is elengedtek. Megnéztem a házszámot: Mézesfalva 13., ajándék a kis Emesének. Így hát elindultam Mézesfalva felé. Egyszer jártam ott, kiszöktem a manóoviból, és pár perccel később már az emberek között találtam magam. Végül Angyal talált rám, még mielőtt az emberek észrevettek volna, és visszavitt. Ezt légszi ne mondjátok el senkinek! Csak a főmanó tud róla, hol jártam. Szóval kerestem a házat. Egy bő óra múlva meg is találtam. Berepültem a bukóra kinyitott ablakon, mire csak úgy eltűnt a szárnyam, és hatalmasat estem. Szerencsére nem lett bajom, mert egy ágyra érkeztem. Körbenéztem. Valószínűleg ez a kis Emese szobája. A falak rózsaszínek voltak, a falon lovas képek csüngtek. Az ágyon kívül volt még egy szekrény és egy játékos doboz. Éppen meg akartam fordulni, mikor megláttam a mellettem szuszogó babát. Nagyon megijedtem. Méghogy kis Emese. Inkább óriás Emese. Aztán kiabálást hallottam az ajtón túl. Egy női és egy férfihang vitatkozott egymással. Pontosan nem tudtam kiszűrni, mi lehetett a téma, annyit hallottam, hogy valami nem visszaváltható. Gyorsan elrejtettem az ajándékot, megnyomtam a világító izét, és visszakerültem a házukba. Letudtam a munkát mára. Nem volt jó. Nem tudom, miért érzékenyültem akkor el anyyira, de tudtam, hogy nem

bírnám ki ott tovább. Szörnyen sajnáltam ezt az Emesét. A szeretet ünnepét így meggyaláznai! Veszekedtek!

20 évvel később

Megtaláltam a naplót. Higgyétek el, a többi munkanapom nagyon jó volt. 28 évesen most az én gyerekemmel, Téllal utazok a vonaton. Még csak 7 éves, de annyi jócselekedetet csinált ebben az évben eddig, hogy Angyal megengedte neki, hogy bepillantson a munkám rejtelseibe.

Legyetek ti is jók, kismanók!

Németh Dóra (8.z)

Ünnep

Világban tán béke jó el
Karácsonynak napjára
Aranyba és fehérben tündököl
A fenyőfának már minden egyes ága.

Ünnepi menüből bőséges a tál
Piros, zöld doboz tündököl ottan már
De vajon volt e az idén jócselekedet itt-ott?
Kicsi kocsinak kerekére volt e egy kis kipp-kopp?

Nem vissza váltható ígéret lesz e?
Új évnek másnapján el is kezded ugye!
Gombnyomásra világító fények a szobában,
ünnepnek a szívét varázsolja ide korábban.

Lobogó tűz mellett mondjuk majd az ódát
Angyalok lehozzák áldásukat majd reánk
Örömteli arcokból idén sem lesz hiány,
Gyermeknek, felnőttek egyaránt ez kijár.